

מדינת ישראל
משרד הביטחון

אתר "יזכור" www.izkor.gov.il
סיפור חיים

סמל והבה, יוסף

יוסף, בן לאה ואליהו ז"ל, נולד ביום י"ב באדר תשי"ג (27.2.1953) בתל-אביב. כבן שביעי בין תשעה אחים. הוא למד בבית-הספר היסודי "אלקלעי" בתל-אביב, וכשהיה בן עשר נשלח לפנימיית "גבעת-הוד" בהוד השרון. בתחילה היה מסויג ולא רצה להישאר בפנימייה, אולם עד מהרה החל משתלב בפעילות החברתית, התעניין בלימודים וקשר קשרים הדוקים עם ילדים ועם מבוגרים. הוא היה תלמיד מצויין ואחד החניכים המצטיינים בפנימייה, נתן יד לכל עבודה ועשה מלאכתו ביעילות רבה. יחד עם עוד חניכים בנה אמפיתיאטרון על מגרש הספורט, וכאשר פרצה מלחמת ששת הימים, התמנה יוסף למלא את מקומו של מדריך שגויס. הוא מילא את תפקידו בדרך שגם אדם מבוגר יכול היה להתפאר בה, ודאג לצורכי הילדים, לאוכל וללבוש. אלה היו ילדים בני גיל, או צעירים ממנו בשנה-שנתיים. מתוך בגרות ותבונה דאג להם בשעת אזעקה, עודד אותם ושעשע אותם. הוא דאג גם למבוגרים; אחת המדריכות הייתה מטופלת בתינוק ולא היה לה תומך, ויוסי רץ להשיג חלב לתינוק ודאג לשניים בשעת אזעקה. מגבעת-הוד עבר יוסי לקיבוץ "להבות הבה", שם עשה ארבע שנים, ושם גם פגש את שולמית חברתו. הוא היה בחור אופטימי, טוב-לב ומלא חדות-חיים.

יוסף גויס לצה"ל בסוף מאי 1971. הוא עבר את האימון הבסיסי בבית-הספר לשריון ואחריו השלים קורס שריון בציון גבוה ביותר. לאחר תום תקופת האימונים הוצב ביחידת שריון. ביחידתו נודע כנהג "פאטון" מצוי, אהב את הטנק והיה גאה בו, טיפל בו ושמר עליו. תוך תקופת שירותו בסיני נשא לאישה את חברתו שולמית, והם עברו לגור בצריף צמוד לבית הוריה. הוא שיפר ושיפץ את הצריף כמו ידיו והפך אותו לבית נעים ויפה, מלא אהבה וחמימות. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים היה יוסי עם גודו בסיני, והשתתף בקרבות הבלימה והפריצה כנהג טנק. הוא היה נהג מעולה; לא היה צורך לנווט אותו מן הצריח, כי הוא שלט בכלי הפליא. שבוע ימים נלחמו הוא וחבריו ועברו באש תופת, אבל יוסי היה שלו, קר-רוח ואיתן ברוחו. הוא היה שר בקשר הפנים בטנק ומעודד את הצוות כולו. במשך כל תקופת הלחימה הקפיד על הרגלי הניקיון שלו - היה הראשון שגמר לטפל בטנק ומיד היה רץ ומתרחץ בעצמו. לאחר כמה ימי לחימה יצא הכוח שלו לפרוץ פרצה אל הגדה המערבית של התעלה. שעה ארוכה לחם הכוח על מוצבי "החווה הסינית", עד שלבסוף נשארו שלושה טנקים והם נצטוו לחלץ פצועים והרוגים ולהעבירם לעורף. בשעה שעסקו בחילוץ שני כלים של היחידה, נפגע הטנק שלו ישירות מטווח קרוב והתפוצץ. יוסי נפל ביום י"ט בתשרי תשל"ד (15.10.1973). תחילה הוכרז כנעדר. לאחר שזוהתה גופתו הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בחולון. השאיר אחריו אישה, אם ושמונה אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

לפי עדות מפקדו היה יוסי החייל הטוב ביותר שהכיר בזמן המלחמה, וכך כתב עליו: "איש צוות מעולה, היודע את מלאכתו ואינו חושש לעשותה גם בתנאים הגרועים ביותר, תחת אש תופת"; שר הביטחון משה דיין כתב במכתבו אל האלמנה הצעירה: "יוסף ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה חייל מסור וחבר נאמן. כל מי שהכירו אהבו".

המשפחה תרמה ספר תורה לזכרו, לבית-הכנסת "ישורון" בתל-אביב.

(דף זה הוא חלק ממפעל הנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את נולדם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

יוסף והבה

יוסף נולד בתל אביב, כבן שביעי בין תשעה אחים. הוא למד בבית הספר היסודי "אלקלעי" בתל - אביב, וכשהיה בן עשר נשלח לפנימיית "גבעת הוד" בהוד השרון. בתחילה היה מסויג ולא רצה להישאר בפנימייה, אולם עד מהרה החל משתלב בפעילות החברתית, התעניין בלימודים וקשר קשרים הדוקים עם ילדים ועם מבוגרים. הוא היה תלמיד מצוין ואחד החניכים המצטיינים בפנימייה. נתן יד לכל עבודה ועשה את מלאכתו ביעילות רבה. יחד עם עוד חניכים בנה אמפיתיאטרון על מגרש הספורט, וכאשר פרצה מלחמת ששת הימים, התמנה יוסף למלא את מקומו של מדריך שגויס. הוא מילא את תפקידו בדרך שגם אדם מבוגר יכול היה להתפאר בה, ודאג לצורכי הילדים, לאוכל וללבוש. אלה היו ילדים בני גילן, או צעירים ממנו בשנה שנתיים. מתוך בגרות ותבונה דאג להם בשעת אזעקה, עודד אותם ושעשע אותם. הוא דאג גם למבוגרים; אחת המדריכות הייתה מטופלת בתינוק ולא היה לה תומך, ויוסי רץ להשיג חלב לתינוק ודאג לשניים בשעת

יוסף והבה

אזעקה. מגבעת הוד עבר יוסי לקיבוץ "להבות חביבה", שם עשה ארבע שנים, ושם גם פגש את שולמית חברתו. הוא היה בחור אופטימי, טוב לב ומלא חדות חיים.

יוסף גויס לצה"ל בסוף מאי 1971. הוא עבר את האימון הבסיסי בבית הספר לשריון ואחריו השלים קורס שריון בציון גבוה ביותר. לאחר תום תקופת האימונים הוצב ביחידת שריון. ביחידתו נודע כנהג "פאטון" מצוין, אהב את הטנק והיה גאה בו, טיפל בו ושמר עליו. תוך תקופת שירותו בסיני נשא לאישה את חברתו שולמית, והם עברו לגור בצריף צמוד לבית הוריה. הוא שיפר ושיפץ את הצריף במו ידיו והפך אותו לבית נעים ויפה, מלא אהבה וחמימות.

כשפרצה מלחמת יום הכיפורים היה יוסי עם גדודו בסיני,

והשתתף בקרבות הבלימה והפריצה כנהג טנק. הוא היה נהג מעולה; לא היה צורך לנווט אותו מן הצריח, כי הוא שלט בכלי להפליא. שבוע ימים נלחמו הוא וחבריו ועברו באש תופת, אבל יוסי היה שלו, קר רוח ואיתן ברוחו. הוא היה

יוסף והבה

שר בקשר הפנים בטנק ומעודד את הצוות כולו. במשך כל תקופת הלחימה הקפיד על הרגלי הניקיון - היה הראשון שגמר לטפל בטנק ומיד היה רץ ומתרחץ בעצמו.

לאחר כמה ימי לחימה יצא הכוח שלו לפרוץ פרצה אל הגדה

המערבית של התעלה. שעה ארוכה לחם הכוח על מוצבי "החוה הסינית", עד שלבסוף נשאר שלושה טנקים והם נצטוו לחלץ ולהעביר פצועים והרוגים. בשעה שעסקו בחילוץ שני כלים של היחידה, נפגע הטנק של יוסי מטווח קרוב והתפוצץ.

יוסי נפל ביום י"ט בתשרי תשל"ד. תחילה הוכרז

כנעדר. לאחר שזוהתה גופתו הוא הובא למנוחת עולמים

בבית העלמין הצבאי בחולון. השאיר אחריו אישה, אם ושמונה

אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

לפי עדות מפקדו היה יוסי החייל הטוב ביותר שהכיר בזמן

המלחמה, וכך כתב עליו: "איש צוות מעולה, היודע את

מלאכתו ואינו חושש לעשותה גם בתנאים הגרועים ביותר, תחת

אש תופת". שר הביטחון משה דיין כתב במכתבו אל האלמנה

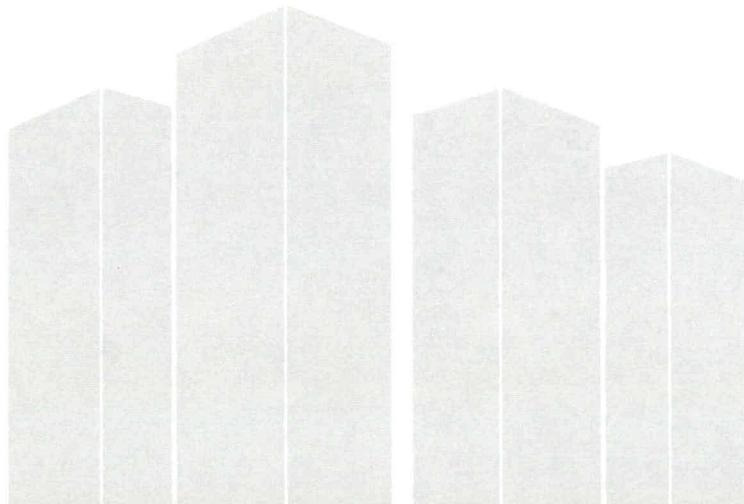
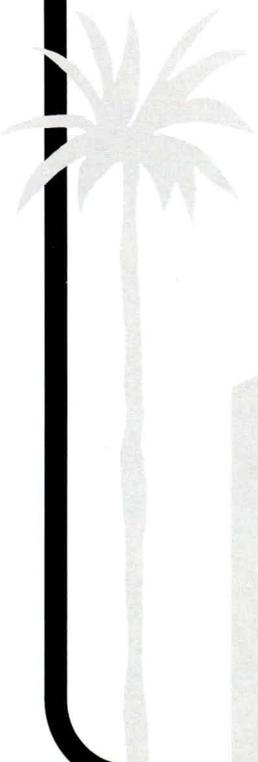
יוסף והבה

הצעירה: "יוסף ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה חייל מסור

וחבר נאמן. כל מי שהכירו אהבו".

המשפחה תרמה ספר תורה לבית הכנסת "ישורון"

בתל אביב לזכרו.

יד לבנים - חדרה

יוסף והבה בן לאה ואליהו והבה

י"ב באדר תשי"ג 27/02/53
י"ט בתשרי תשל"ד 15/10/73

נולד ביום
נפל ביום